

Wirth Imre: *A név kátyú, vaddisznó-dagonya, omladék, szerelem* – 37. 2.
Papp Attila Zsolt: *A költőket eltemetik újra* 3.

„Nincsenek céljaim, munkám, feladatam van”. Horváth Csaba interjúja Szigethy Gábor irodalom- és színháztörténésszel 4.
Mitoş Micleuşanu: *(kimész hogy vegyél...), (őszinte részvétem...), (a szelíd emberek...)* (versek, Szonda Szabolcs fordításai) 6.

Turczi István: *Folytatódni, A hordó, Korán sötétedik* (versek) 7.
Mărcuţiu-Răcz Dóra: *Torreádor* (próza) 8.
Soós Amália: *Variációk egy jövőre, Porcelánmosoly* (versek) 11.
Szente B. Levente: *És én – kérdezik majd, Hanem amikor emberek* (versek) 12.
Cseh Katalin: *Időajtó, Egycsöndű* (versek) 12.

Pavilon 420

Szilágyi Borka: *Jelenések, Pro arte* (prózák) 13.
Bene Adrián: *drótanyajézus, elmúlik ez is, song to the siren* (versek) 14.
Nagy Zsolt: *az öntudatra ébredt boszorkány* (vers) 15.
Cristina Sandu: *Paulina* (regényrészlet, Kuszto Anna fordítása) 16.

Stellárium

Codău Annamária: *Elmondani a gyerekkort* (Frederico Pedreira: *Az alvajáró tanúságtétele*) 18.

Erni-Szakács Szilárd: *Az abszurd jelentésszituálás szinterei Páskándi Géza novelláiban* (tanulmány) 19.

Kinematográf

Jakab-Benke Nándor: *A fény természete* (Christopher Nolan: *Oppenheimer*) 22.

Theátrum

Stan Lilla-Aliz: *Koronázási szertartások* 23.

Kritika

Szöllősi Mátyás: *Hátraarc* (Csikós Attila: *Őszvér*) 24.

Fülszöveg

Zsidó Ferenc: *„Fújjál magadnak takarodót”* (Ferenc Imre: *Takarodó*) 26.
Böjthe Pál: *Derűs magatartás viharos időkben* (Kemény János: *Kakukkiókák*) 26.

Képregény

Csillag István – Vincze Ferenc: *Titkos beszélgetés* 26.

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Egy az újralfedezettek közül* 27.

Artefaktum

Szekernyés János: *Műtárgyak a Szabadtéren – Temesvári szobrászok kiállítása Szegeden* 28.

TARTALOM

WIRTH IMRE

A név kátyú, vaddisznó-dagonya, omladék, szerelem – 37.

„Mégis magányba ránt a bor, hajlongj és mondd, hogy Mutabor” – hajtogatja P. Lajos szomorú költő a konyhaasztalra borulva, miután második napja várták, változó létszámban, a híreket K-ról, a kórházból. Az időnek, ami a valóság látszatának oly megbízható tapasztalatát adja, itt már semmilyen szerepe sem volt: töredezetté vált és értelmetlenné, maga lett a káosz, ami sokkal megbízhatóbb közelítés a világhoz. K-t tegnapelőtt este – párjának azt mondta, már több mint egy hónapja, hogy talált egy kórust, ami megfelelő neki, hetente kétszer ott tölti az estéket, belefeledkezve a zenélés mámorába, miközben valójában W. Imrénél volt –, egy elkapkodott, sietős ölelkezést követően, Ujlipótvárosba hazafelé menet egy taxis meg akarta erőszakolni. K így mesélte párjának, s hogy kiugorva a kocsiból elszaladt, elbújt egy kapualjban, és félelmében bepisilt. Utána idegösszeomlást kapott, így került kórházba.

W. Imre egyszerre rettent meg és bizonytalanodott el, ahogy a történetet hallotta G-től, a barátjától, akinek a koporsóján évtizedek múlva észrevette az apró pecsétnyomokat. Mivel nekik volt telefonjuk a Mártírok útja közeli lakásban, ott várakoztak, ittak, telefonál-e K párja G-nek, hogy van, kiengedik-e a pszichiátriáról, mit sem sejtve az összejövételről. G barátnőjének a szülei nyugati italokkal teli vitrint hagytak a lányukra, mikor külföldre utaztak. „Mutabor”, hajlongott a szomorú költő a konyhaasztalon álló borosüveg felé, de ezzel mintha a legmagányosabb dzsinnt szabadította volna ki a palackból, a golyakalifa, a nagyvezír és a kísérete is csak vergődött a bánat szorításában. P. Lajosért második nap délután mentek el, K. Istvánnal és G. Zoltánnal, részben, hogy verseket mutassanak neki, illetve hogy ellenálljanak az idő eltűnésének, mert egyre jobban érezték, hogy elkerülhetetlen. Borosüvegekkel és a szomorú költővel állítottak be délután négy körül, rövidesen megalapították az új irodalmi folyóiratot, legalábbis kifejezték szándékukat és vágyukat a létrehozására, de aztán G. Zoltán egy üveg kubai rummal elbújt egy ajtó mögött és másnap reggelig ott maradt.

W. Imre megrettent, mert a mindent átható időtlenségben, a gyönyör káprázatában lehet, hogy nem vették észre: az emésztő vágy miként pusztítja el a szerelmet, hogyan veszti el a szavak a jelentésüket. Közeledve a télhez érezhető volt a dermedtség a mozdulatokban, az ölelésben, ahogy kúszik egy irányba, a szív felé, bevonva először csillámló jégkristályokkal, valamiféle vidám érzetét keltve a pusztulásnak, majd ez a kétségbeesett könnyedség hallgatásba fordul, ahonnan nincs visszaút.

Elbizonytalanodott, mert ha nincs idő, akkor K sem volt soha, a taxis sem létezik, és egy rettenetes színjátékban vesz részt Villax Karolinával együtt, nincs halál, csak folyamatos létezési hiány. G. barátnője érintette meg a vállát, hogy menjen ki vele a konyhába, inge félig nyitva volt, kezeit a melleihez húzta, átölelték egymást, a káoszban összefolytak a zajok, az üvegsörömpölés, a gyufák sercenése, egy pillanatnyi szédülés az összeomlásban. G. ordított, az ablakban állt, visszarántották, rángott, habzolt a szája, hagyjuk, ki akarugrani, meg akar halni, öten fogják le, míg el nem csendesedik és sírja el magát.

Ha nincs idő, akkor K sem volt soha, a taxis sem létezik, és egy rettenetes színjátékban vesz részt Villax Karolinával együtt, nincs halál, csak folyamatos létezési hiány.